

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.357/2011/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a **2013. január hó 09.** napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 7.Fk.8/2011/12. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

Az I. r. vádlott és a II. r. vádlott cselekményét 1 rb., társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének (Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés e) pont) és testi sértés vétségének (Btk. 170. § (1) bekezdés) minősíti.

A börtönbüntetést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A III. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének (Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés e) pont) minősíti.

Az I. r. vádlott személyi okmányának száma: A, a II. r. vádlott személyi okmányának száma: L, a lakcíme helyesen: város1, a III. r. vádlott személyi okmányának száma: M.

Az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2011. április 27-i tárgyalásra utalást.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi, és felhívja az elsőfokú bíróságot a különleges eljárás lefolytatására.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 25.300 (huszonötezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében **az I. r. és a II. r. vádlottakat** társtettesként elkövetett emberrablás büntette [Btk. 175/A. § (1) bekezdés] miatt 1 év 4 hónap - 1 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását mindkét vádlott esetében 3 évi próbaidőre felfüggesztette; **a III. r. vádlottat** társtettesként elkövetett

emberrablás büntette [Btk. 175/A. § (1) bekezdés] miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjel elkobzásáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

A Fejér Megyei Főügyészség Fk.1537/2010/11/I. szám alatti - a fellebbezés írásbeli indokolását is tartalmazó - átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő mértékkel a súlyosító körülményeket, a megvalósított cselekmény tárgyi súlyát és a vádlottak bűncselekmény megvalósításakor tanúsított cselekvőségét. Az elsőfokú bíróság a kitartó, kíméletlen és útonálló jellegű elkövetési mód figyelmen kívül hagyásával az enyhítő körülményeknek túlzott jelentőséget tulajdonítva enyhe büntetést szabott ki. A büntetési célok eléréséhez a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának és a próbaidő tartamának a súlyosítása szükséges.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.893/2011/1. számú átiratában a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezését fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság - attól a kisebb eljárási szabálysértésektől eltekintve, hogy feleslegesen biztosított törvényes képviselői jogokat a III. r. és IV. r. vádlottak édesapjának - a perrendi szabályok megtartásával járt el. A bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, azonban az ítélet indokolásában csak a sértett és tanú1 tanúvallomásait, valamint az orvos-szakértői véleményt említette meg. Kihallgatta azonban tanú2 és tanú3 tanúkat is, akik az ügy érdemére vonatkozó vallomást tettek, illetve a tárgyalás anyagává tette a helyszíni fényképfelvételeket és a fiatalokú vádlottra vonatkozó okirati bizonyítékot, ezekkel az ítélet indokolása kiegészítendő.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékok mérlegelésével, indokolási kötelezettségének is eleget téve állapította meg a tényállást, amely kisebb mértékben hiányos, ezért a Be. 351. § (1) bekezdés b.) pont szerint megalapozatlan, mely az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető. A sértetti vallomás alapján a tényállás kiegészítését indítványozta azzal a ténnyel, hogy a sértett kérte a vádlottakat, hogy engedjék el őt.

Az így kiegészített tényállás megalapozott és irányadó a másodfokú eljárás során is. Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabása során azonban az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a súlyosító körülményeket, a bűnösségi körülmények helyes felsorolása mellett, a büntetés törvényes céljának eléréséhez, a Btk. 83. §-ban megfogalmazott bünteteskiszabási elvekre figyelemmel, a fellebbezéssel érintett az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben súlyosabb büntetés kiszabása indokolt.

Erre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet változtassa meg és az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben - a végrehajtás felfüggesztésének

érintetlenül hagyása mellett - hosszabb tartamú börtönbüntetést szabjon ki és a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét is súlyosítsa.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást, a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak annak ellenére, hogy a cselekmény nem a klasszikus értelemben vett emberrablás esetébe tartozik. Az elsőfokú ítéletben felsorolt enyhítő és súlyosító körülmények köre megegyezik az ügyészi fellebbezésben megjelöltekkel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő súllyal értékelte a büntetés kiszabási körülményeket, a büntetés súlyosítása nem indokolt, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott védőjének álláspontja szerint nem állapítható meg olyan tényállás, amely indokolná a kiszabott büntetés súlyosítását. Kellően értékelte az elsőfokú bíróság a súlyosító körülményeket, valamint a büntetés kiszabási célokat is figyelembe vette. A büntetés lényeges súlyosítása nem indokolt és a bírói gyakorlat szerint az alapvetően jogszerű elsőfokú határozat esetén a büntetés kisebb mértékű megváltoztatásnak nincs helye. Erre tekintettel indítványa az ítélet helybenhagyására irányult.

A III. r. vádlott védője szerint az alkalmazott büntetés az elkövetett cselekmény tárgyi súlyának megfelelő, az ügyész - súlyosításra irányuló - fellebbezése nem alapos. Hivatkozott arra, hogy az eljárás résztvevői egy tágabb baráti társaság tagjai, amelybe a sértett is beletartozott. Az eseménysor nem volt a vádlottak részéről előre eltervezett, nem tekinthető kifejezetten kíméletlennek, kitartónak és útonállónak sem. A sértettnek okozott sérülések 8 napon belül gyógyulóak, komolyabb sérülés annak ellenére nem keletkezett, hogy a helyszínen eszköz is rendelkezésre állt volna. A III. r. vádlott személyi körülményei tekintetében kiemelte, hogy az elkövetéskor alig múlt 18 éves, nem volt még kiforrott személyiség és arra sem volt képes, hogy a tettei jelentőségét felfogja. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés alkalmas arra, hogy visszatartsa őt további bűncselekmények elkövetésétől.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak felszólalásukban megváltozott személyi körülményeikre nyilatkoztak, megbánásuknak adtak hangot, továbbá hivatkoztak arra, hogy nem gondolták volna, hogy magatartásuknak ilyen következménye lesz.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság ítélete a IV. r. és az V. r. vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett, ezért a felülbírálat a Be. 349. § (1) bekezdés értelmében e vádlottakra kizárt.

A felülbírálat eredményeként az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást nagyrészt a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le.

A másodfokú bíróság csupán egy olyan körülményt észlelt, ami kifogásolható. Nevezetesen azt, hogy a 2011. június 22-én, szeptember 7-én és szeptember 15-én tartott tárgyaláson törvényes képviselői jogokat biztosított a III-IV. r. vádlottak édesapjának, a tanú4-nek annak ellenére, hogy a III. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor már nagykorú volt, míg a IV. r. vádlott a 18. életévét betöltötte 2011. április 27. napján. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem volt olyan súlyú, mely az ügy érdemi elbírálására kihatással lett volna.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, ennek során ellenőrizte a terheltek védekezését, megidézett valamennyi tanút, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható.

A szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállás alapvetően helytálló.

Az a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert az I. r. és a II. r. vádlottak személyi körülményei körében megállapított tények, a III. vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok, valamint a tényállás tekintetében hiányos és iratellenes.

Azt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki és helyesbíti:

Az I. r. vádlott jelenleg Magyarországon dolgozik, nem vállalt külföldön munkát (másodfokú iratok 5. számú jegyzőkönyv).

A II. r. vádlott 2012. szeptember óta álláskereső, havi jövedelme 22.800.- forint segély. A hitel törlesztő részlete havi 60-80.000.- forint (másodfokú iratok 5. számú jegyzőkönyv).

A III. vádlottat a Sárbogárdi Városi Ügyészség a 2010. december 17. napján jogerős B.900/2010/5. számú határozatával garázdaság vétsége miatt megrovásban részesítette (másodfokú iratok 4-II. számú erkölcsi bizonyítvány).

A másodfokú bíróság a tényállásba az ítélet 4. oldal harmadik bekezdésbe **illeszti**, hogy a sértett 1993. május 17. napján született, az elkövetéskor 16 életévét betöltötte, ennek megfelelően nem kiskorú, hanem fiatalkorú volt (elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 17. oldal, a A számú személyazonosító igazolvány alapján).

A 4. oldal ötödik bekezdés 12-14. sorban az „Ennek nyomatékot adva a III. r. vádlott ököllel meg is ütötte a sértettet, amely nem vezetett eredményre.” mondat helyébe az alábbi **illeszti**: „Ennek nyomatékot adva az I. r. vádlott ököllel, egy esetben, kis erővel, a bal halántékán megütötte a sértettet.” (orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 57. oldal, a sértett feljelentése 22. oldal, vallomása elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 19. oldal első bekezdés és 29. oldal harmadik bekezdés).

Az 5. oldal harmadik bekezdés első mondatot **kiegészíti** azzal, hogy „annak ellenére, hogy a sértett könyörgött, hogy engedjék el”, közel egy órán át fogva tartották. (a sértett feljelentése nyomozati iratok 22. oldal és vallomása elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 18. oldal ötödik bekezdés). E mondatból **kirekeszti** „az I. r. vádlott követelése teljesítésének kikényszerítése érdekében” részt.

Az 5. oldal harmadik bekezdés harmadik mondatot **kiegészíti** azzal, hogy „valaki mindig az ajtó elé állt” (a sértett vallomása nyomozati iratok 88. oldal).

Az 5. oldal harmadik bekezdés negyedik mondatot **kiegészíti** azzal, hogy „a vádlottak ekkor is elállták a kijáratot” (a sértett vallomása elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 18. oldal ötödik és hetedik bekezdés, 19. oldal első bekezdés).

Az 5. oldal harmadik bekezdés ötödik mondatot **kiegészíti** azzal, hogy „de végig úgy közrefogták, hogy nem tudott elmenekülni” (a sértett feljelentése és vallomása nyomozati iratok 22. és 88. oldal, elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 19. oldal harmadik bekezdés és 23. oldal második bekezdés).

A 6. oldal második bekezdést **kiegészíti** azzal, hogy „súlyosabb sérülés bekövetkezésének reális veszélye nem állt fenn” (orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 58. oldal), illetve azzal, hogy „a sértett 2010. február 09. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő.” (a sértett feljelentése nyomozati iratok 23. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte. Kimerítő alapossággal, a logika és ésszerűség szabályainak megfelelően számot adott arról a meggyőződéséről, hogy mely bizonyítékoknak adott hitelt, illetve melyeket, milyen indokokkal vetett el.

A sértett és a tanú1 egybehangzó, a vádlottakat terhelő vallomása összhangban állt az egyéb bizonyítékokkal, így tanú2 és tanú3 tanúk vallomásával, a

fényképfelvételekkel, az orvosi látleletet adataival és az igazságügyi orvos-szakértői véleménnyel, mint természettudományos alapokon nyugvó, objektív bizonyítékkal is.

A sértett és tanú¹ az eljárás valamennyi szakaszában következetes vallomást tettek, szavahihetőségük nem kérdőjeleződött meg. Kizárólag a nyomozás során a I., és III-IV. r. vádlottakkal 2010. május 25. és augusztus 30. napján tartott szembesítések során vonták vissza a rájuk nézve terhelő vallomásukat, azonban még a nyomozás során, 2010. november 15. napján történt folytatólagos kihallgatásuk során (pótnyomozati iratok 9. és 12. oldal), vádlotti befolyásolásra hivatkozással, erre magyarázatot is adtak.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett. A tényállásban leírt tények - túlnyomó részben - összhangban álltak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal.

Az ítélet 4. oldal ötödik bekezdés 12-14. sorban a tényállás iratellenesen tartalmazta, hogy a sértettet a III. r. vádlott ütötte meg ököllel. A sértett az eljárás során mindvégig következetesen azt nyilatkozta, hogy a lakásban először az I. r. vádlott ütötte meg ököllel a fején, majd a II. r. vádlott a szája környékén. Ezen vallomását alátámasztotta tanú¹ vallomása, valamint az események után közvetlenül a sérüléseiről készült orvosi látlelet és az igazságügyi orvos-szakértői vélemény is. Ezért a másodfokú bíróság a tényállást e részében pontosította, mely ezáltal összhangba került a 6. oldal második bekezdésben foglalt azon - egyébként iratszerű - megállapítással, hogy a sértett az I. r. vádlott bántalmazása következtében a halántékán nyomásérzékenységekben megnyilvánuló sérülést szenvedett el.

Az elfogadott bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette a tényállásban, hogy a sértettet az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak közel egy órán keresztül fogvatartották, miközben arról faggatták, hogy mi történt az I. r. vádlott kutyájával. Annak további kiegészítését az indokolta, hogy bár az elsőfokú bíróság elfogadta a tényállás megállapításának alapjául a sértetti vallomást, azonban annak releváns részeit nem emelte be a tényállásba. Ugyanis a sértett nyomozati és tárgyalási vallomása alapján az is megállapítható volt, hogy a szűk helyiségben a négy vádlott közül valaki mindig az ajtó elé állt, elállta a kijáratot és a sértettet könyörgése ellenére sem engedték el. A kocsmaig vezető úton sem tudott elmenekülni, ugyanis végig közrefogták és kizárólag a kocsma előtt tudott elszaladni, kihasználva a vádlottak figyelmetlenségét. Az elsőfokú bíróság tényállása ezen megállapításokkal kiegészítésre szorult.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény helyességével szemben kétely nem merült fel, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével fogadta el az abban foglaltakat. A szakértő a véleményében kategorikusan kijelentette, hogy az érintett testtájékot, a ható erő nagyságát és az elkövetés módját figyelembe véve súlyosabb sérülés kialakulásának veszélye nem állott fenn. Ezzel a következtetéssel is kiegészítette az ítélet tábla a tényállást.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság egyes bizonyítékok értékelésével, illetve az egyéb bizonyítékokkal történő összevetésével adós maradt. Ezt az - indokolásban megmutatkozó - hiányosságot a másodfokú bíróság az alábbiak szerint pótolja:

A tanú2 és a tanú3 tanúkat a nyomozó hatóság és a bíróság is kihallgatta (nyomozati iratok 75. és 83-84. oldal, illetve elsőfokú iratok 7.Fk.8/2011/6. számú jegyzőkönyv 24-26. oldal és 9. számú jegyzőkönyv 8-10. oldal).

A tanú2 alátámasztotta a sértett előadását abban a részében, hogy bemenekült a tanú udvarára és tőle kért segítséget arra hivatkozással, hogy meg akarják verni.

A tanú3 vallomása pedig egyezett a sértetti előadással a köztük lejáratott telefonbeszélgetést illetően, ezáltal megerősítette annak valóságtartalmát.

A nyomozó hatóság által a helyszínen készített fényképfelvételek (nyomozati iratok 35-38. oldal) szintén összhangban álltak a sértett vallomásával a tekintetben, hogy milyen szűk helyen zajlott a beszélgetés és annak a helyiségnek csak egy kijárata volt. A sértett elmondása szerint menekülését követően elfogták és a lábánál húzták, ennek nyoma jól látható volt a havon, illetve ettől nem messze vérgyanús szennyeződést találtak, mely a bántalmazás tényét igazolja.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak bűnösségére.

A cselekményeik minősítése tekintetében azonban a másodfokú bíróság eltérő álláspontra helyezkedett.

A Btk. 175/A. § (1) bekezdés alapján emberrablás valósul meg, ha valaki más személyi szabadságától erőszakkal, avagy az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel, illetve védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapotát kihasználva megfoszt, és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé.

A vádlottak kifejezett követelést - amelynek teljesítésétől tették volna függővé a sértett szabadon bocsátását - a sértetthez vagy máshoz nem intéztek. Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a tényállásából ki is rekesztette „az I. r. vádlott követelése teljesítésének kikényszerítése érdekében” megállapítást tartalmazó részt.

Az adott tényállás alapján nem is volt megállapítható, hogy a sértett tényleges szabadon bocsátására mikor kerülhetett volna sor. A vádlottak „kényszervallatás” jellegű magatartása azt célozta, hogy a sértett tárja fel, hogy az I. r. vádlott kutyájának eltűnéséhez volt-e köze, abban valamilyen szerepet betöltött-e. A másodfokú bíróság álláspontja szerint valamely vagyon elleni bűncselekmény elkövetésével gyanúsított sértett „kényszervallatása” annak érdekében, hogy egy esetleges bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban információt szolgáltasson, az

emberrablás büntette szempontjából tényállásszerű követelésnek nem tekinthető, így cselekményük nem minősül emberrablás büntettének.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy a 18. életévét be nem töltött sértettet - akinek életkorával tisztában voltak - egymás tevékenységéről tudva, közösen, személyi szabadságától megfosztották, megvalósították a Btk. 175. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés e.) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntettét, mint a Btk. 20. § (3) bekezdés szerinti társtettesek.

Az I. r. és a II. r. vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy a sértettet testi sérülés okozására irányuló szándékkal bántalmazták, mely bántalmazással okozati összefüggésben 8 napon belül gyógyuló sérülést okoztak, megvalósították a Btk. 170. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő testi sértés vétségét, mint a Btk. 20. § (1) bekezdés szerinti tettesek.

A sértett a magánindítványt a törvényes határidőben előterjesztette, ezzel a ténnyel a másodfokú bíróság a tényállást is kiegészítette.

A fenti két bűncselekmény halmazata azért állapítható meg, mert a személyi szabadság megsértése erőszak illetve sérelem okozása nélkül is megvalósítható.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel, az ügyészi fellebbezésben megjelölt enyhítő és súlyosító körülmények köre megegyezik az elsőfokú ítéletben felsoroltakkal, az ügyész azok eltérő súllyal történő értékelésével indítványozta a büntetés súlyosítását.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a minősítés megváltoztatására tekintettel a súlyosításra irányuló ügyészi jogorvoslat nem megalapozott.

Az emberrablás büntette kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. A személyi szabadság megsértésének még a minősített esete is ennél enyhébb tárgyi súlyú, hiszen büntetési tételét a törvény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztében határozza meg, míg a testi sértés vétsége kettő évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A cselekmények enyhébb minősítésére tekintettel a szabadságvesztés olyan mértékű súlyosítására, mely az ítélet megváltoztatását indokolta volna, a másodfokú bíróság indokot nem látott. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés alkalmas a Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok elérésére, annak mértéke igazodik a vádlottak cselekményben betöltött szerepéhez és megvalósított magatartásukhoz, az megfelel a belső arányosság követelményének is.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott és a II. r. vádlottak szemben a Btk. 12. § (1) bekezdés és a Btk. 85. § (1) bekezdés alapján a börtönbüntetést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak - a szabadságvesztés végrehajtása esetén - a Btk. 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján büntetésük legalább $\frac{3}{4}$ részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsáthatók.

A szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét is megfelelő időtartamban határozta meg az elsőfokú bíróság.

A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény a tekintetben az alábbi iránymutatást tartalmazza: „A próbaidő tartamának meghatározásánál a bíróság általában ugyanazokat a körülményeket értékeli, amelyeket büntetés kiszabása során, illetve a Btk. 89. §-ának alkalmazásánál már figyelembe vett, de részben más szempontból.

Ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek, előtérbe kerülnek a bűncselekmény elkövetésének körülményei: a bűncselekmény jellege, a bűnösség foka, a bűncselekmény indítéka, az elkövetőnek a bűncselekmény elkövetése után tanúsított magatartása (megbánta a bűncselekményt, jóvátette az okozott kárt stb.). Mindezeket a körülményeket elsősorban az egyéni megelőzés szempontjából kell értékelni, és ennek megfelelően lehet a próbaidő tartamát egyéniesítve megállapítani.”

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottaknak a jelen eljárás tárgyát képező eseménysor utáni életvezetése, rendezett családi körülményeik arra engednek következtetni, hogy a jövőben törvénytisztelő életmódot kívánnak folytatni.

A másodfokú eljárásban megbánó magatartást tanúsítottak és a közvetlenség folytán észlelhető volt, hogy önmagában azon tényből adódóan, hogy közel 3 éve állnak büntető eljárás hatálya alatt, már szembesültek magatartásuk helytelenségével és következményeivel.

Mindezek alapján az egyéni megelőzés céljának eléréséhez a másodfokú bíróság álláspontja szerint a próbaidő tartamának súlyosítása nem szükséges.

Az ítélet rendelkező része a Be. 258. § (2) bekezdés b.) pontban meghatározott - a Be. 117. § (1) bekezdésben felsorolt - személyi adatok közül az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak személyazonosító okmányának számát nem tartalmazza, míg a II. r. vádlott lakóhelye pontatlanul került megállapításra, ezeket az adatokat a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján kiegészítette, illetve helyesbítette.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet bevezető részéből a 2011. április 27-i tárgyalásra utalást mellőzte, ugyanis az elsőfokú bíróság a tárgyalást - a tanács összetételében történő változásra tekintettel - Be. 287. § (3) bekezdés alapján 2011. június 22. napján előlről kezdte.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság az alábbi indokok alapján helyezte hatályon kívül:

A költségjegyzék 8. tételszám alatt bejegyezett bűnügyi költség összege nem egyezik az elsőfokú bírósági iratok 7.Fk.8/2011/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldalán található végzésbe foglalt összeggel. Az sem egyértelmű, hogy a bíróság a 2011. április 27-i tárgyaláson való részvétel kapcsán az I. r. vádlott védőjének miért két alkalommal állapította meg a védői díját. Az eltérés miatt a bűnügyi költség összegét nem lehet megállapítani.

Ezen túlmenően azon bűnügyi költség számítása, amit a vádlottak egyetemlegesen kötelesek viselni, nincs összhangban az ítélet 15. oldalán lévő indokolással. Ugyanis a költségjegyzék 2. tétele alatt a II. r. vádlott kirendelt védőjének díja került bejegyzésre, ez az összeg nem terhelhető a többi vádlottra.

Fenti hibák miatt a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezésével egyidejűleg a másodfokú bíróság felhívta az elsőfokú bíróságot a Be. 578. § (1) bekezdés szerinti különleges eljárás lefolytatására.

Mindezekre tekintettel - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakra megváltoztatta. Egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdés és a Be. 338. § (4) bekezdés alapján - figyelemmel arra, hogy az ítélet ellen kizárólag az ügyész jelentett be fellebbezést és a súlyosításra irányuló jogorvoslat eredményre nem vezetett - az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év január hó 09. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság 2011. év szeptember hó 15. napján kelt 7.Fk.8/2011/12. számú ítélete az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakra a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.357/2011/5. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2013. év január hó 09. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2013. év január hó 09. napján

A kiadmány hitelül:
Roznoviczky Illésné
tisztviselő

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke